

10 pts Á À Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ñ Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ è é ê ë ì í î ï ñ ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý þ ÿ 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Đ đ đ ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnopqrstuvwxyz ~ ` ! # \$ % & * () _ - = [] \ ; ' : " , . / < > ?

12 pts Á À Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ñ Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ è é ê ë ì í î ï ñ ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý þ ÿ 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Đ đ đ ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnopqrstuvwxyz ~ ` ! # \$ % & * () _ - = [] \ ; ' : " , . / < > ?

18 pts Á À Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ñ Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ è é ê ë ì í î ï ñ ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý þ ÿ 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Đ đ đ ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnopqrstuvwxyz ~ ` ! # \$ % & * () _ - = [] \ ; ' : " , . / < > ?

Giòng Sông Thường 36 pts

Hạ Nhớ 18 pts

Nhớ anh như gió nhớ mây 14 pts
Như sông nhớ nước, như cây nhớ rừng.
Hạt mưa không rớt nửa chùng,
Đố ai cầm được em đừng yêu anh?
Nắng hạ xanh, nắng hạ xanh,
Kìa hoa phượng tím trên cành buông tay
Ngẩn ngơ con bướm ngừng bay!

Thảo Chi

96 pts

ã

48 pts

Trên Cành Buông Tay

10 pts Á À Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ó Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ è é ê ë ì í î ï ï ó ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý ÿ 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Đ đ ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnopqrstuvwxyz ~ ` ! # \$ % & * () _ - = [] \ ; ' : " , . / < > ?

12 pts Á À Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ó Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ è é ê ë ì í î ï ï ó ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý ÿ 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Đ đ ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnopqrstuvwxyz ~ ` ! # \$ % & * () _ - = [] \ ; ' : " , . / < > ?

18 pts Á À Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ó Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ è é ê ë ì í î ï ï ó ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý ÿ 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Đ đ ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnopqrstuvwxyz ~ ` ! # \$ % & * () _ - = [] \ ; ' : " , . / < > ?

Giòng Sông Đậm 36 pts

Hạ Nhớ 18 pts

Nhớ anh như gió nhớ mây 14 pts
Như sông nhớ nước, như cây nhớ rừng.
Hạt mưa không rớt nửa chừng,
Đố ai cấm được em đừng yêu anh?
Nắng hạ xanh, nắng hạ xanh,
Kìa hoa phượng tím trên cành buông tay
Ngẩn ngơ con bướm ngừng bay!

Thảo Chi

96 pts

ã

48 pts

Trên Cành Buông Tay

Truyện Kiều

Nguyễn Du

T răm năm trong cõi người ta,
Chữ tài chữ mệnh khéo là ghét
nhau. Trải qua một cuộc bể
dâu, Những điều trông thấy mà
đau đớn lòng. Lạ gì bi sắc tư phong,
Trời xanh quen thói má hồng đánh
ghen. Cảo thơm lần giở trước đèn,
Phong tình có lục còn truyền sử xanh.
Rằng năm Gia Tĩnh triều Minh, Bốn
phương phẳng lặng, hai kinh vững
vàng. Có nhà viên ngoại họ Vương,
Gia tư nghĩ cũng thường thường bực
trung. Một trai con thứ rất lòng,
Vương Quan là chữ, nổi dòng nho
gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy Kiều
là chị, em là Thúy Vân. Mai cốt cách,
tuyệt tình thần, Một người một vẻ,
mười phân vẹn mười. Vân xem trang
trọng khác vời, Khuôn trăng đầy đặn,
nét ngài nở nang. Hoa cười ngọc thốt
đoan trang, Mây thua nước tóc, tuyết
nhường màu da. Kiều càng sắc sảo,
mặn mà, So bề tài, sắc, lại là phần
hơn. Làn thu thủy, nét xuân sơn,
Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém
xanh. Một, hai nghiêng nước nghiêng
thành, Sắc đành đòi một, tài đành họa
hai. Thông minh vốn sẵn tư trời, Pha
nghề thi họa, đủ mùi ca ngâm. Cung
thương lầu bạc ngũ âm, Nghề riêng
ăn đứt Hồ cầm một trương. Khúc nhà
tay lựa nên chương, Một thiên bạc
mệnh, lại càng nỡ nhân. Phong lưu
rất mực hồng quần, Xuân xanh sắp
xi tới tuần cập kê. Êm đềm trướng rủ
màn che, Tường đông ong bướm đi về
mặc ai. Ngày xuân con én đưa thoi,
Thiều quang chín chục đã ngoài sáu
mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời, Cành
lê trắng điểm một vài bông hoa.
Thanh minh trong tiết tháng ba, Lễ
là tảo mộ, hội là đạp Thanh. Gần xa
nô nức yến anh, Chị em sắm sửa bộ
hành chơi xuân. Dập dìu tài tử, giai
nhân, Ngựa xe như nước áo quần như
nêm. Ngón ngang gò đồng kéo lên,
Thoi vàng vó rắc tro tiền giấy bay. Tà
tà bóng ngả về tây, Chị em thơ thẩn
dan tay ra về. Bước dần theo ngọn
tiểu khê, Lần xem phong cảnh có bề
thanh thanh. Nao nao dòng nước uốn
quanh, Dịp cầu nho nhỏ cuối ghềnh

bắc ngang.

Sè sè nắm đất bên đàng, Dầu dầu
ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh. Rằng:
Sao trong tiết thanh minh, Mà đây
hương khói vắng tanh thế mà? Vương
Quan mới dẫn gần xa: Đạm Tiên nàng
ấy xưa là ca nhi. Nổi danh tài sắc
một thì, Xôn xao ngoài cửa hiềm gì
yến anh. Kiếp hồng nhan có mong
manh, Nửa chừng xuân thoát gậy
cành thiên hương. Có người khách ở
viễn phương, Xa nghe cũng nức tiếng
nàng tìm chơi. Thuyền tình vừa ghé
tới nơi, Thì đà trâm gãy bình rơi bao
giờ. Buồng không lạnh ngắt như tờ,
Dấu xe ngựa đã rêu lờ mờ xanh. Khóc
than khôn xiết sự tình, Khéo vô duyên
ấy là mình với ta.

Đã không duyên trước chẳng mà,
Thì chi chút ước gọi là duyên sau.
Sấm xanh nếp tử xe châu, Vui nông
một nắm mặc dầu cỏ hoa. Trái bao
thỏ lặn ác tà, Ấy mờ vô chủ, ai mà
viếng thăm! Lòng đâu sẵn mối thương
tâm, Thoát nghe Kiều đã đầm đẫm
châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà! Lời
rằng bạc mệnh cũng là lời chung.
Phũ phàng chi bấy hoá công, Ngày
xanh mòn mỏi má hồng phai.
Sống làm vợ khắp người ta, Khéo thay
thác xuống làm ma không chồng. Nào
người phượng chạ loan chung, 90..
Nào người tích lục tham hồng là ai?
Đã không kẻ đoái người hoài, Sẵn đây
ta kiếm một vài nén hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường, Họa là
người dưới tuổi vàng biết cho. Lầm
rầm khăn khứa nhỏ to, Sụp ngồi vài
gật trước mồ bước ra. Một vùng cỏ áy
bóng tà, Gió hiu hiu thổi một vài bông
lau. Rút trâm sẵn giắt mái đầu, Vạch
da cây vịnh bốn câu ba vắn. Lại càng
mê mẩn tâm thần Lại càng đứng lặng
tần ngần chẳng ra. Lại càng ủ dột
nét hoa, Sầu tuôn đứt nối, châu sa
vấn dãi. Vân rằng: Chị cũng nức cười,
Khéo dư nước mắt khóc người đời
xưa. Rằng: Hồng nhan tự thuở xưa,
Cái điều bạc mệnh có chừa ai đâu?
Nổi niềm tương đến mà đau, Thấy
người nằm đó biết sau thế nào? Quan
rằng: Chị nói hay sao, Một lời là một
vận vào khó nghe. ở đây âm khí nặng

nề, Bóng chiều đã ngả đậm về còn
xa. Kiều rằng: Những đáng tài hoa,
Thác là thể phách, còn là tinh anh,
Để hay tình lại gặp tình, Chờ xem
ắt thấy hiển linh bây giờ.

Một lời nói chưa kịp thừa, Phút
đâu trận gió cuốn cờ đến ngay. ào
ào đổ lộc rung cây, ở trong đường có
hương bay ít nhiều. Đè chừng ngọn
gió lần theo, Dầu giày từng bước
in rêu rành rành. Mất nhìn ai nấy
đều kinh, Nàng rằng: Này thực tình
thành chẳng xa. Hữu tình ta lại gặp
ta, Chớ nề u hiển mới là chị em.
Đã lòng hiển hiện cho xem, Tạ lòng
nàng lại nổi thêm vài lời. Lòng thơ
lai láng bồi hồi, Góc cây lại vạch
một bài cổ thi. Dừng dằng nửa ở
nửa về, Nhạc vàng đâu đã tiếng
nghe gần gần.

Trông chừng thấy một văn
nhân, Lỏng buông tay khấu bước
lần dặm băng, để huê lưng túi gió
trăng. Sau chân theo một vài thằng
con con. Tuyệt in sắc ngựa câu giòn,
140.. Cỏ pha màu áo nhuộm non
da trời. Nẻo xa mới tỏ mặt người,
Khách đà xuống ngựa tới nơi tự
tình.

Hài văn lần bước dặm xanh,
Một vùng như thể cây quỳnh cành
dao. Chàng Vương quen mặt ra
chào, Hai Kiều e lệ nép vào dưới
hoa. Nguyên người quanh quất đầu
xa, Họ Kim tên Trọng vốn nhà trâm
anh. Nền phú hậu, bạc tài danh,
chương nét đất, thông minh tính
trời. Phong tư tài mạo tốt vời, Vào
trong phong nhã, ra ngoài hào hoa.

Chung quanh vẫn đất nước
nhà, Với Vương Quan trước vẫn
là đồng thân. Vẫn nghe thơm nức
hương lân, Một nền đồng Tước
khóa xuân hai Kiều. Nước non cách
mấy buồng thêu, Những là trộm
nhớ thăm yêu chốc mòng. May thay
giải cấu tương phùng, Gặp tuần đó
lá thoả lòng tìm hoa. Bóng hồng
nhác thấy nẻo xa, Xuân lan thu cúc
mặn mà cả hai. Người quốc sắc, kẻ
thiên tài, Tình trong như đã, mặt
ngoài còn e.

Chập chờn cơn tình cơn mê.
Rón ngời chẳng tiện, dứt về chin